

Την Κυριακή 12 Φλεβάρη πραγματοποιήθηκε στον Πύργο, στην αίθουσα της Περιφερειακής Ένωσης Δήμων (ΠΕΔ), εκδήλωση μνήμης και τιμής του συντρόφου Τάκη Τσίτσου που τόσο πρόωρα χάσαμε τη Δευτέρα 28 Νοέμβρη 2016.

Την εκδήλωση διοργάνωσε η Οργάνωση Πύργου του NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση, με την παρακάτω πρόσκληση:

Πρόσκληση στην Πολιτική εκδήλωση Τιμής στη Μνήμη του συντρόφου Τάκη Τσίτσου

Εκδήλωση τιμής και μνήμης για τον
σύντροφο Τάκη Τσίτσο

Κυριακή 12/2 στις 11ημ

στην αίθουσα της ΠΕΔ

Μανωλοπούλη και Μαγνησίας, Πύργος

για την
**ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ
ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ**
Οργάνωση Πύργου

Στις 28 Νοεμβρίου του 2016 έφυγε από την ζωή σε ηλικία 46 χρονών ο σύντροφος Τάκης Τσίτσος, μετά από παλικαρίσια μάχη με τον καρκίνο.

Ο Τάκης υπήρξε αταλάντευτος αγωνιστής με την υπομονή και το θάρρος που πρέπει να μας διακρίνει όλους μας σε αυτούς τους δύσκολους καιρούς. Επιδιώκουμε να διδαχθούμε από όσα μας πρόσφερε ο σύντροφος και να δώσουμε με αυτό το στίγμα τις κρίσιμες μάχες που έρχονται.

Στην πόλη στην οποία γεννήθηκε ο σύντροφος Τάκης Τσίτσος και ξεκίνησε και την πολιτική του δράση ήδη από το Μαθητικό κίνημα **το ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση διοργανώνει Πολιτική εκδήλωση Τιμής στη μνήμη του.**

Η οργάνωση Πύργου σας προσκαλεί να παραβρεθείτε στην αίθουσα της Περιφερειακής Ένωσης Δήμων (ΠΕΔ), Μανωλοπούλου και Μαγνησίας, την Κυριακή 12/02 και ώρα 11:00 για να τιμήσουμε και παράλληλα να διδαχθούμε από όσα μας προσέφερε ο σύντροφος. Το κενό που άφησε ο Τάκης για την μαχόμενη ανατρεπτική Αριστερά είναι μεγάλο, το δικό μας χρέος είναι να δώσουμε την μάχη για να το καλύψουμε.

.....

Αποσπάσματα από την εκδήλωση μπορείτε να παρακολουθήσετε στα βίντεο που ακολουθούν.

Μίλησαν κατά σειρά:

- ο Γιάννης Σεφερλής από το ΝΑΡ Πύργου,
- ο Βαγγέλης Σαμαράς από την ΑΝΤΑΡΣΥΑ Πύργου,
- ο Χρήστος Κοσίνας από το Κ.Σ. της νεολαίας Κομμουνιστική Απελευθέρωση,
- ο αδελφός του Τάκη, **Γιάννης Τσίτσος**, εκ μέρους της οικογένειας,
- ο **Μιχάλης Ρίζος** από την Π.Ε. του ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση,
- και, τέλος, μια συμμαθήτριά του Τάκη.

Την εκδήλωση συντόνιζε ο **Κώστας Καλαμπαλίκης**, μέλος της Π.Ε. του ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση.

Μπορείτε να δείτε επίσης ολόκληρη την εκδήλωση που έγινε στην Αθήνα στις 4 Δεκέμβρη 2016:

[Πολιτική εκδήλωση μνήμης Τάκη Τσίτσου \(Βίντεο\)](#)

καθώς και άλλες σχετικές αναρτήσεις:

[Ανακοίνωση της Π.Ε. του ΝΑΡ για το θάνατο του συντρόφου Τάκη Τσίτσου](#)

[Η ΚΣΕ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ για το θάνατο του Τάκη Τσίτσου -Ανακοινώσεις](#)

[Αντίο σύντροφε Τάκη Τσίτσο...](#)

[Για τον Τάκη Τσίτσο στη δικηγορία](#)

[Σε κλίμα βαθιάς συγκίνησης η κηδεία του σ. Τάκη Τσίτσου στον Πύργο](#)

.....

Η ομιλία του Χρήστου Κοσίνα από το Κ.Σ. της νεολαίας Κομμουνιστική Απελευθέρωση:

Ο αδελφός του Τάκη, Γιάννης Τσίτσος εκ μέρους της οικογένειας:

Η ομιλία του Μιχάλη Ρίζου:

Σύντομη ομιλία από μια συμμαθήτρια του Τάκη:

Η ομιλία του Γιάννη Σεφερλή, μέλους του ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση στον Πύργο Ηλείας:

Σήμερα θυμόμαστε και τιμάμε τον σύντροφο μας, τον αγαπημένο μας σύντροφο Τάκη Τσίτσο. Τον θυμόμαστε σήμερα αγαπητοί φίλοι και σύντροφοι είναι σχήμα λόγου.

Γιατί ο Τάκης ο κομμουνιστής, ο επαναστάτης δεν ξεχνιέται αλλά θα μας εμπνέει πάντα με τους αγώνες του, την παλληκαριά του, την ντομπροσύνη του την επαναστατική σεμνότητα του.

Η συνεχής βοήθεια προς όλους μας από την θέση του

στην ΚΣΕ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ήταν παροιμιώδης, ειδικότερα στις εκλογές. Του τηλεφωνούσαμε ασταμάτητα. Τάκη οδηγίες, τι κάνουμε με τα ψηφοδέλτια, πότε τα καταθέτουμε, τι γίνεται με τα παράβολα.

Ο Τάκης σύντροφοι επέμενε σταθερά και συνέβαλλε αποφασιστικά στη γραμμή του πολιτικού πόλου της αντικαπιταλιστικής και επαναστατικής Αριστεράς .

Ο Τάκης υποστήριζε με θέρμη την ανάγκη αποφασιστικού διαχωρισμού της αντικαπιταλιστικής, αντιΕΕ και σύγχρονης κομμουνιστικής Αριστεράς και την αυτοτελή μετωπική της συγκρότηση, υποστήριζε με πάθος το ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση.

Ο Τάκης κατάγεται από εργατική οικογένεια γιός του αείμνηστου εργάτη κομμουνιστή Γιώργου Τσίτσου, για χρόνια προέδρου του Εργατικού Κέντρου Πύργου, και της συντρ. Σίας εργαζόμενης στο ΚΤΕΛ.

Μέλος της ΚΝΕ από τα μαθητικά του χρόνια στο σχολείο στον Πύργο, και μετέπειτα του ΝΑΡ. Το 1989 περνάει στη Νομική σχολή του Α.Π. Θεσσαλονίκης, και δραστηριοποιείται στην Οργάνωση Σπουδάζουσας.

Τον Τάκη σύντροφοι και φίλοι ειλικρινά τον θαύμαζα πολύ.

Είχα την τύχη να τον γνωρίσω οικογενειακά, εννοείται συντροφικά αλλά και στα γιαπιά.

Γιατί ο σύντροφος από μαθητής και φοιτητής ήταν και εργάτης. Δούλευε στις οικοδομές σαν σιδεράς. Ήταν φωτεινό παράδειγμα για την νεολαία.

Ο Τάκης σύντροφοι και φίλοι αγαπούσε με πάθος τη ζωή και τη δική του και όλων των ανθρώπων.

Και ίσως γι' αυτό έδωσε με τέτοιο παλικαρίσιο τρόπο την πολύχρονη μάχη του με τον καρκίνο, πάντα όρθιος, πάντα παρών, πάντα με εκείνο το χαμόγελο το καλοσυνάτο αλλά και λίγο μάγκικο.

Δυστυχώς όμως στη ζωή δεν έχουμε να αντιμετωπίσουμε μόνο τα καθημερινά κοινωνικά εμπόδια και προβλήματα, αλλά και την φύση που πολλές φορές είναι άδικη όπως ήταν και για τον αγαπημένο μας σύντροφο.

Στα 46 του ο Τάκης πάλεψε ενάντια στην επάρατο ασθένεια, με τόση αξιοπρέπεια, αλλά έχασε τη μάχη.

Θα σε θυμόμαστε σύντροφε, γιατί μέχρι την τελευταία στιγμή ήσουν μάχιμος και συνεπής στις ιδέες σου. Σία, Γιάννη, Άρη, Ξένια, Γιώργο και Νάσια χάσατε ένα λεβέντη. Όλοι τον χάσαμε.

Θα μας λείψεις Τάκη. Ήδη μας λείψεις πολύ.

Η Οργάνωση Πύργου του ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση υπόσχεται σύντροφε στην μνήμη σου περισσότερους αγώνες και συνεχή πάλη. Είναι ό,τι καλλίτερο για να σε τιμάμε καθημερινά.

Πύργος 12/02/201

Οργάνωση Πύργου του NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση

Η ομιλία του Βαγγέλη Σαμαρά εκ μέρους της ANΤΑΡΣΥΑ Πύργου:

Σύντροφοι και συντρόφισσες,

σήμερα έχουμε όλοι στραμμένο το βλέμμα μας και τις καρδιές στον σύντροφο Τάκη Τσίτσο αλλά και στην συντρόφισσα Βιβή που έφυγαν με το όραμα του κομμουνισμού, της ρήξης και της ανατροπής.

Εμείς σήμερα οφείλουμε να κρατήσουμε το σπόρο των λόγων τους για να καρπίσει οφείλουμε να περπατήσουμε τους δρόμους που άφησαν τα χνάρια τους ενάντια στην εκμετάλλευση, την ανισότητα, τον ρατσισμό.

Δύσκολοι δρόμοι σε πολύ δύσκολους καιρούς.

Η ζωή τους ήταν ένα ζωντανό παράδειγμα μαχόμενου αγωνιστή με ελεύθερο πνεύμα, με τόλμη και αποφασιστικότητα.

Υπερασπίστηκαν με πάθος ό,τι πραγματικά άξιζε για αυτούς, επαναστάτησαν

Και οι επαναστάτες δεν χάνονται ακόμα και όταν πεθαίνουν μένουν ζωντανοί

Μέσα στους αγώνες μας σε κάθε στιγμή που η κοινωνική αδικία υπάρχει.

Για αυτό και εμείς το μόνο χρέος που έχουμε είναι να συνεχίσουμε τον αγώνα για την ανατροπή, για να φτάσουμε μέχρι την νίκη του σοσιαλισμού, όπως θα ήθελε και ο Τάκης.

Αν έχεις λείψει για ό,τι πρέπει, θα 'σαι για πάντα μέσα σ' όλα εκείνα που γι' αυτά έχεις λείψει, θα 'σαι για πάντα μέσα σ' όλο τον κόσμο...

Εκ μέρους της οικογένειας έγραψε ένα κείμενο ο αδελφός του Τάκη, **Άρης Τσίτσος**. Το διάβασε στην εκδήλωση ο άλλος αδελφός, **Γιάννης**:

**Σύντροφοι και Συντρόφισσες
Φίλες και φίλοι**

Πρώτα απ' όλα να σας ευχαριστήσουμε όλους και όλες για την παρουσία σας στη σημερινή εκδήλωση για τον Τάκη μας. Επίσης να ευχαριστήσουμε όλους τους συντρόφους και τις συντρόφισσες από το NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση και την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, αλλά ιδιαιτέρως την Οργάνωση Πύργου του NAP, για την διοργάνωση και πραγματοποίηση της σημερινής εκδήλωσης στην πόλη μας.

Στην πόλη που ο Τάκης γεννήθηκε και ξεκίνησε το σύντομο αλλά ταυτόχρονα έντονο, μοναδικό, αξιοζήλευτο και άξιο παραδειγματισμού ταξίδι της ζωής του.

12 Φεβρουαρίου σήμερα. Ακριβώς 77 ημέρες από τις 28 Νοέμβρη του 2016 που έφυγε ο Τάκης από κοντά μας! Μέρη που κυλούν με τη μορφή του διαρκώς μέσα στη σκέψη μας και με τον πόνο της απουσίας του! Μέρη που όσο κι αν έχουν στερέψει τα δάκρυα στα μάτια, δεν έχει υπάρξει ούτε μία που να μην βουρκώνουν ξανά και ξανά!

Όλες αυτές τις μέρες οι αναμνήσεις από την κοινή ζωή μας κατακλύζουν το μυαλό μας. Από τότε, στα μαθητικά μας χρόνια στο στενό της όμορφης γειτονιάς μας στη Ρήγα Φερραίου. Εκεί στο μικρό μας σπίτι με τον πατέρα μας Γιώργη και τη μάνα μας Σία. Οικογένεια εργατική και με συχνή παρουσία στο εργατικό και πολιτικό κίνημα. Ο πατέρας μας οικοδόμος και επί αρκετά χρόνια πρόεδρος στο Εργατικό Κέντρο Πύργου. Μέλος του ΚΚΕ και από τους πρωτοπόρους στον αγώνα από το 1989 και μετά, για την κομμουνιστική επανίδρυση με το NAP. Η μητέρα μας Σία στον αγώνα κι αυτή για να προσφέρει ότι καλύτερο μπορεί στα παιδιά της. Στη μάχη της δουλειάς σε διάφορους εργασιακούς χώρους, όπως σε κλωστοϋφαντουργία, σε εργοστάσια σταφίδας, σε χωράφια, στο καθάρισμα σπιτιών και πολυκατοικιών, ακόμα και στην οικοδομή μέχρι να δουλέψει στην αποθήκη του ΚΤΕΛ.

Κι ο Τάκης από μικρός, όπως όλοι στην οικογένεια, μπήκε στο στίβο της δουλειάς. Όλοι τον θυμόμαστε πιτσιρικά να δουλεύει στο μπακάλικο του Πέτρου. Ευγενικός κι εξυπηρετικός προς όλους. Αργότερα στην πρέσα, στα μπετά. Ξεκινούσε τη δουλειά στις 6 το πρωί και πολλές φορές γυρνούσε στις 9 και στις 10 το βράδυ. Στο λύκειο πια και μέχρι και τα φοιτητικά του χρόνια στην οικοδομή, στους σιδηράδες.

Παράλληλα με την καλοκαιρινή εργασία ο Τάκης άριστευε και στο σχολείο. Στο δημοτικό ήταν σημαιοφόρος. Στο γυμνάσιο και στο λύκειο με αριστεία κι επαίνους σε πολλές τάξεις. Σε τρεις ξένες γλώσσες είχε πτυχία. Του άρεσε πολύ να διαβάζει κι όχι μόνο για το σχολείο. Από μικρός μέχρι και τελευταία διάβαζε! Όλοι τον θυμόμαστε, όπως όλα τα καλοκαίρια που ερχόταν στον Πύργο, έτσι και τον περασμένο Αύγουστο να κάθεται από νωρίς το πρωί στη βεράντα του σπιτιού μας και να καταπίνει τα βιβλία το ένα μετά το άλλο.

Όμως ο Τάκης στον Πύργο δεν γαλουχήθηκε μόνο στη δουλειά και στη μελέτη. Η οικογένειά του και η πόλη, του έδωσαν τις ευκαιρίες να ασχοληθεί και με άλλα. Στον αθλητισμό, σε προπονήσεις κι αγώνες στίβου, κατακτώντας ακόμα και μετάλλια στη δισκοβολία με την ομάδα ρίψεων της ΓΕΠ. Αλλά και στη μουσική, που όλοι και όλες γνωρίζουμε πως υπήρξε η μεγάλη του αγάπη. Στο δημοτικό ξεκίνησε να μαθαίνει κιθάρα. Αργότερα πήγε στη φιλαρμονική όπου έμαθε να παίζει κλαρίνο. Όλοι θυμόμαστε τον Τάκη να παίζει σε όλες τις εκδηλώσεις που συμμετείχε η φιλαρμονική. Το ταλέντο του όμως φαινόταν πάντα στις πρωτοχρονιάτικες συναυλίες της φιλαρμονικής. Εκεί που ο Τάκης διέπρεπε ως σολίστ σε έργα κλασικών συνθετών. Αλλά και στο σπίτι, που έφερνε το κλαρίνο και έπαιζε τα δημοτικά μας τραγούδια.

Το σμίλημα του Τάκη μέσα στους χώρους της δουλειάς και της εργατικής τάξης αλλά και η παράλληλη καλλιέργεια του πνεύματος του μέσα από τη μελέτη για την κατάκτηση της γνώσης, τον αθλητισμό και τη μουσική, έπλασαν ένα χαρακτήρα με ταξική συνείδηση, θέτοντας εαυτόν στη μάχη της προάσπισης των εργατικών συμφερόντων και της κομμουνιστικής ανασυγκρότησης. Έτσι τον βλέπουμε από τα μαθητικά του χρόνια να έχει ενεργή συμμετοχή στην οργάνωση μαθητικών κινητοποιήσεων. Μπροστάρης

σε πορείες εργατικών σωματείων και παρών πάντα σε όλες τις εκδηλώσεις. Τον θυμόμαστε σε εορτασμούς του Πολυτεχνείου στην κεντρική πλατεία του Πύργου, την πλατεία «Σάκη Καράγιωργα», να απαγγέλει ποίηση. Αργότερα μέλος της ΚΝΕ Πύργου. Όχι ένα απλό μέλος αλλά γραμματέας της ΟΒ μαθητών και μέλος του Νομαρχιακού Συμβουλίου. Έντονη η δραστηριότητά του στην πολιτική από τότε.

Αυτή την πορεία την ακολούθησε και στα φοιτητικά του χρόνια όταν πέρασε στη Νομική σχολή του Αριστοτέλειου Πανεπιστήμιου Θεσσαλονίκης. Τότε που το 1989 μαζί με άλλους συντρόφους και συντρόφισσες ξεκίνησαν στη Θεσσαλονίκη τη δημιουργία των ΕΑΑΚ και της ΚΝΕ ΝΑΡ, της σημερινής νεολαίας για την κομμουνιστική απελευθέρωση.

Για την ενασχόληση του Τάκη με την πολιτική τα είπαν οι σύντροφοί του από το ΝΑΡ και την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, και σήμερα, αλλά και στην εκδήλωση μνήμης του, που πραγματοποιήθηκε στην Αθήνα στις 4 του προηγούμενου Δεκέμβρη.

Όμως θα ήθελα πολύ να σας διαβάσω δύο αποσπάσματα από κείμενα που δημοσιεύτηκαν [στην εφημερίδα ΠΡΙΝ](#) και που είμαι σίγουρος ότι θα μας βοηθήσουν όλους και όλες για να κατανοήσουμε καλύτερα την τεράστια προσωπικότητα του Τάκη.

Το πρώτο κείμενο γράφτηκε από φίλους και συντρόφους του στη φοιτητική εστία της Θεσσαλονίκης όπου έμενε κι ο ίδιος. Αναφέρει χαρακτηριστικά:

«Όσοι βρέθηκαν στις Φοιτητικές Εστίες Θεσσαλονίκης τέλος της δεκαετίας του 80, αρχές της δεκαετίας του 90, αποκλείεται να μην γνώρισαν τον Τάκη Τσίτσο. Να μην τον συνάντησαν έστω μια φορά έξω από το εστιατόριο να ενημερώνει τους φοιτητές ή σε κάποια εκδήλωση στις Φοιτητικές Εστίες. Και όσοι αναζήτησαν έναν πιο ενεργό ρόλο στα πεπραγμένα των Φοιτητικών Εστιών, θα ήξεραν το ΕΜΑ – Εστιακό Μέτωπο Αντίστασης, και όσοι έχουν ισχυρή μνήμη θα θυμούνται ότι ο Τάκης υπήρξε Πρόεδρος του Συλλόγου Φοιτητικών Εστιών Θεσσαλονίκης. Αλλά η ουσία είναι αλλού ...το πάθος του Τάκη. Το πάθος του για όσα πίστευε, το πάθος του ότι ακόμη και η ζωή στις εστίες μπορεί να αλλάξει, το πάθος του για δωρεάν σίτιση και στέγαση για όλους τους φοιτητές. Και γράφουμε τη λέξη «πάθος» γιατί δεν ήταν μόνο ζήτημα ιδεολογίας. Ζήτημα αυτονόητο ήταν για τον Τάκη, και έπρεπε να παλέψεις με κάθε τρόπο.

Δύο πράγματα σου χάριζε ο Τάκης με την πρώτη συνάντηση: την αίσθηση της σιγουριάς για όλα όσα λέει και την αίσθηση ότι μπορείς να του πεις κάθε σου πρόβλημα. Σημαντικές προδιαγραφές για μια πρώτη γνωριμία... Μπορεί να σε ενοχλούσε το χαμόγελό του που ίσως είχε αποχρώσεις ειρωνείας αλλά σύντομα καταλάβαινες ότι αυτό είναι το κρυφό μυστικό της γοητείας του.

Ο Τάκης δεν ήταν δήθεν. Και αυτό το έδειχνε με πολλούς τρόπους. Ο πρώτος και καλύτερος η λαϊκή μουσική. Δεν ήθελε το δήθεν του «εντέχνου» και μπορούσε να ανακαλύψει μεγαλύτερη «αλήθεια» σε μια βραδιά στο «Μινουί» με τα απαγορευμένα ρεμπέτικα παρά σε μια μουσική σκηνή....

Σαν σίφουνας πέρασε ο Τάκης... ένα αερικό... δεν τον άκουσα ποτέ να γκρινιάζει για τη ζωή του... δεν τον άκουσα ποτέ να νιώθει «φυλακισμένος» στο σύστημα... είχε τον τρόπο του να δραπετεύει, και αυτός ο τρόπος ήταν οι ιδέες του. Όλοι εμείς οι φίλοι της Θεσσαλονίκης, όλοι εμείς που είχαμε την τύχη να τον γνωρίσουμε, όλοι εμείς που κάτι είχαμε ακούσει για την υγεία του και πιστεύαμε ότι ο Τάκης θα νικήσει... όλοι εμείς ξέρουμε ότι ο Τάκης νίκησε. Νίκησε τον χρόνο, τον θάνατο. Θα είναι πάντα εδώ, πότε ως θύμηση, πότε ως αγέρας, πότε ως λαϊκό τραγούδι... Θα είναι πάντα εδώ και θα μας υπενθυμίζει ότι αξίζει να παλεύεις μέχρι

το τέλος, αξίζει να μην κάνεις μόνο ένα πέρασμα από αυτό τον κόσμο, αλλά ρε αδελφέ να χορεύεις ζεϊμπέκικο ως τον ουρανό των οραμάτων σου και συνάμα να πατάς σταθερά στη γη...»

Πέρα όμως από τους αγώνες του στο φοιτητικό κίνημα ο Τάκης με την κάθοδό του στην Αθήνα για να ασκήσει δικηγορία, συνέχισε την έντονη δράση του στο πολιτικό πεδίο αλλά και στο χώρο της εργασίας του. Την στάση που κράτησε ως δικηγόρος μας την περιγράφει στο [δεύτερο κείμενο](#) που μέρος του θα σας διαβάσω και που το έγραψε ο συνάδελφός του και σύντροφός του στην «**Εναλλακτική Παρέμβαση Δικηγόρων Αθήνας**», ο **Κώστας Παπαδάκης**. Αναφέρει μεταξύ άλλων:

«Ο Τάκης δεν ήταν ο δικηγόρος του κοστουμιού και της καριέρας, διαισθανόταν αυθεντικά τις αντιθέσεις και διαστρωματώσεις στο χώρο της δικηγορίας, απεχθανόταν την δικηγορική (και εν γένει) υποκρισία και, αν και ήταν άξιος, δεν ήταν ανάλογα φιλόδοξος για τον εαυτό του.

Είχε όμως πλήρη συνείδηση του κοινωνικού ρόλου του συνηγόρου υπερασπιστή και στόφα συνδικαλιστή της δικηγορίας των «από κάτω»: έμμισθων συνεργατών και ασκούμενων, αυτοαπασχολούμενων, μαχόμενων δικηγόρων.

Μέσα από τις αντιλήψεις αυτές, η δραστηριοποίησή του στην παράταξη ξεκίνησε χαλαρά τα πρώτα χρόνια της δεκαετίας του 2000 για να ενταθεί με το πέρασμα των χρόνων και να εξελίσσεται σε πρωταγωνιστική, όχι μόνο για την παράταξη, αλλά και για τον χώρο συνολικά:

Ήταν εκείνος που τον Φλεβάρη 2012, με τον λαϊκό και αντισυμβατικό του λόγο, πήρε σχεδόν μόνος του τη συνέλευση του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών – με συμμετοχή 2.000 δικηγόρων στο κλειστό γήπεδο του «Πανελληνίου» – που αποφάσισε αποχή για το τότε φορολογικό και ξεσήκωσε με τη ντουντούκα τους περισσότερους από τους παρευρισκόμενους σε πορεία στα γραφεία του Δ.Σ.Α., και στη συνέχεια κατάληψη των γραφείων του και συγκρότηση Επιτροπής Αγώνα, ενάντια στο ξεπούλημα της συνδικαλιστικής ηγεσίας που είχε διακόψει τη συνέλευση χωρίς να εξαγγείλει συνέχισή της για να αποφύγει νέα αποχή.

Παρών δυναμικά και έντονα σε όλες τις δικηγορικές κινητοποιήσεις της μνημονιακής περιόδου, υποψήφιος με την Εναλλακτική Παρέμβαση στις εκλογικές αναμετρήσεις, ήταν ένας από τους λίγους εναπομείναντες τα τελευταία χρόνια πολιτικούς της στυλοβάτες, από εκείνους που έδωσαν μάχη για να διατηρήσει την πολιτική της αυτονομία ενάντια σε διάφορες σειρήνες που ηχούσαν για συνεργασία με τον ΣΥ.ΡΙΖ.Α. στις τελευταίες δικηγορικές εκλογές του Μάρτη 2014.

Και ακόμα μόνιμα παρών έξω από τη Γ.Α.Δ.Α., στις εισαγγελίες και στα δικαστήρια για να υπερασπίζεται εργάτες, διαδηλωτές, νεολαίους, καταληψίες. Έτσι αντιλαμβανόταν την αριστερή παρέμβαση στη δικηγορία και τον δικηγορικό συνδικαλισμό ο Τάκης. Και αν η μάχη με τη ζωή του είχε εξελιχθεί αλλιώς, ίσως να έδινε και ανάλογη προοπτική. Η στάση του τον κατατάσσει πολύ ψηλά στη συνείδησή μου.»

Συλλογιζόμενοι τις περιγραφές της προσωπικότητας του Τάκη στα δύο αυτά κείμενα αλλά ζώντας τον κι εμείς τα τελευταία 16 χρόνια με το πρόβλημα υγείας που είχε και πώς το αντιμετώπισε: με αισιοδοξία, με αγωνιστικότητα, αντιμετωπίζοντας τον ίδιο το θάνατο με το τραγούδι και τα ανεπανάληπτα γλέντια που διοργάνωνε και τραγουδούσε ο ίδιος, διαισθανόμαστε πόσο έντονη και πολυσχιδής προσωπικότητα

υπήρξε. Αυτό από μόνο του κάνει ακόμα πιο δύσκολη και πιο βαριά την απουσία του. Ακόμα πιο βαριά την κληρονομιά που αφήνει σε όλους μας.

Ας είναι η ζωή του παράδειγμα για όλους αλλά και αφετηρία για να συνεχίσουμε τους αγώνες του με αισιοδοξία, με τραγούδι όπως έκανε αυτός, και με την σιγουριά όπως έλεγε, ότι αν ενωθούμε και το πιστέψουμε, θα τα καταφέρουμε!

Η ομιλία του Μιχάλη Ρίζου, μέλους της Π.Ε. του ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση:

Συγκεντρωθήκαμε σήμερα εδώ, στη γενέτειρα του Τάκη Τσίτσου, στον Πύργο, για να τιμήσουμε, για να θυμηθούμε πάλι όλοι μαζί (οι σύντροφοι, οι φίλοι και η οικογένειά του) αλλά και να εμπνευστούμε από το ήθος, τη συντροφικότητα, την αλληλεγγύη, το επαναστατικό πάθος του συντρόφου Τάκη.

Τώρα που πέρασαν κάπως οι πρώτες μέρες της έντονης και βαθιάς συγκίνησης, καταλαβαίνουμε πιο πολύ πόσο μας λείπει. Πόσο ισχυρή ήταν η προσωπικότητα, η παρουσία, η συμβολή του στη ζωή και δράση του ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση, της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, του κινήματος. Πόσο μετράει η απουσία του και στην προσωπική, συντροφική μας σχέση και στη συλλογική πολιτική μας προσπάθεια. Κι αυτό είναι κοινή εκτίμηση όλων των συντρόφων και των συντροφισσών του ΝΑΡ Αθήνας και της ΝΚΑ που δούλεψαν, συνεργάστηκαν και πάλεψαν μαζί του, μηδενός εξαιρουμένου.

Παρά την πρόωρη και άδικη απουσία του, ο Τάκης «δεν ξεχνιέται», δεν έχει φύγει, θα είναι μαζί μας για πολύ ακόμα. **Το αποτύπωμά του στο ΝΑΡ και την κομμουνιστική προσπάθεια, στην σύντομη αλλά τόσο γεμάτη ζωή του, είναι πολύ πιο βαθύ και ουσιαστικό, απ' όσο ίσως νομίζαμε στην αρχή.**

Γιατί όμως συμβαίνει αυτό;

Ο σύντροφος Γιάννης Ελαφρός είχε πει στην αντίστοιχη εκδήλωση της Αθήνας για τον αποχαιρετισμό του Τάκη, ότι αυτή είναι «η δεύτερη ζωή» των κομμουνιστών, των λίγων ίσως αλλά περιζήτητων ανθρώπων που έχουν δώσει και έχουν συνδέσει το είναι τους σε αυτή την ευγενική υπόθεση, στην απελευθέρωση των εργαζομένων και της ανθρωπότητας από τα καπιταλιστικά δεσμά, από την εκμετάλλευση και τα δεινά των ιμπεριαλιστικών πολέμων.

Αυτός ο αλτρουϊσμός της πραγματικής ζωής και γνώσης (ο Ένγκελς έλεγε ότι πραγματική ελευθερία είναι η γνώση της πραγματικότητας και της αναγκαιότητας και η συνειδητή προσπάθεια και πάλη για να την αλλάξεις, να την κάνεις να προσδεύσει) χαρακτηρίζει σε μεγάλο βαθμό τον Τάκη και όχι η επιδερμική, μεταμοντέρνα αναφορά στο εφικτό και τον πραγματισμό των δήθεν αριστερών που μονότονα ζητάνε μια χειροπιαστή – ρεαλιστική πρόταση για το “σήμερα” και “άσε την επανάσταση και τις ανατροπές για το αύριο”, και που τελικά πνίγονται στη διαχείριση της εξουσίας χωρίς καλά – καλά να το καταλάβουν.

Αυτή είναι η «διαρκής επανάσταση» της ζωής κόντρα στο θάνατο, που σε κάνει τελικά αθάνατο, που μεταλαμπαδεύει πρότυπα στις επόμενες γενιές, μεταγγίζει τις κόκκινες σημαίες στους άλλους αγωνιστές, τους εμπνέει στη σκληρή προσπάθεια των φτωχών και αδικημένων να βρουν το φως μέσα στη σκοτεινιά.

Ο Τάκης στρατεύτηκε και υπηρέτησε πιστά ως το τέλος την επαναστατική, κομμουνιστική προσπάθεια, με πολλές προσωπικές θυσίες, ζώντας όμως στην πραγματική ζωή. Πίνοντάς την μέχρι το μεδούλι, όπως ειπώθηκε, στον έρωτα, το πάθος, το γλέντι, την παρέα, το διάβασμα, τον πολιτισμό.

Ο Τάκης δεν είχε καμιά σχέση με την ασκητική, με τη δογματική αφοσίωση σε ένα φανταστικό σύστημα ιδεών, στην πορεία του στο κομμουνιστικό κίνημα. Πάντα έπαιρνε υπόψη πώς σκέφτεται ο κόσμος. Τι λένε

οι σύντροφοι, η οργάνωση, τι λέει ο αγωνιζόμενος κόσμος αλλά και ο απλός λαός. Ζούσε μέσα στο λαό, και με το επάγγελμά του. Του άρεσαν τα λαϊκά στέκια, συζήταγε, μίλαγε με τους ανθρώπους, Ο τρόπος ζωής και αγώνα του δεν ήταν αποκομμένος από την πραγματική, τη ζωντανή κίνηση του κόσμου.

Αυτά τα δύο χαρακτηριστικά, της επαναστατικής κομμουνιστικής γνώσης και ιστορικής πεποίθησης ότι τα πράγματα θα πάνε αλλιώς, μαζί με την επαφή με τον απλό κόσμο και τη γνώση του συσχετισμού, τον κάνανε και τον ωριμάσανε πιστεύω, σε ξεχωριστό σύντροφο.

Επιμένω πολύ σε αυτό, διότι η προσπάθειά μας για το σύγχρονο κομμουνιστικό Πρόγραμμα και Κόμμα, σε μια εποχή απίστευτης καπιταλιστικής βαρβαρότητας αλλά και δυνατοτήτων, που ο κομμουνιστής ταυτίζεται ίσως, από το σύστημα, με το παλιό, το ηττημένο, και ο κομμουνισμός είτε με τον ολοκληρωτισμό ακόμα -είτε με τον ευγενή μεν, ουτοπικό δε ιδεαλισμό, έχουν μεγάλη σημασία **και προς τη νέα γενιά**, αυτά τα χαρακτηριστικά που έβαλε ο Τάκης -με το μικρό του λιθαράκι- στο εγχείρημά μας για το κομμουνιστικό κίνημα του 21ου αιώνα.

Ο σ/φος Τάκης είχε από αυτή τη στόφα, της γενιάς του '89 που συμπύκνωσε και προσπαθεί να υπερβεί από "τα αριστερά", το παραδοσιακό και ενσωματωμένο κομμουνιστικό κίνημα. Στον Τάκη συνυπήρχαν, πιστεύω, και τα καλύτερα στοιχεία του παλιού κομμουνιστικού κινήματος -μέσα κι απ' την πολιτική και λαϊκή παράδοση της οικογένειάς του και των πρώτων χρόνων της πολιτικοποίησης, ταυτόχρονα με την αναγκαιότητα να ανασυγκροτηθεί το κομμουνιστικό και εργατικό κίνημα, να γίνει σύγχρονα ανατρεπτικό και επαναστατικό, ξεμπερδεύοντας με την «αρχαία σκουριά». Πολλοί φύγανε το '89, και άλλοι γίνανε, όπως ξέρετε και ξέρουμε, υπουργοί, βουλευτές, δήμαρχοι, δημοσιολόγοι απολογητές του ευρωμονόδρομου, διοικητές δημόσιων οργανισμών και ο,τιδήποτε άλλο αφορά στη διαχείριση της εξουσίας. Ο Τάκης έμεινε πιστός μέχρι το τέλος σ' αυτή την προσπάθεια. Και απέδωσε καρπούς που ήδη φαίνονται.

Έλεγα, ότι ο Τάκης αγαπούσε με πάθος τη ζωή. Ήταν πάντα, γι' αυτό ίσως, γελαστός, με βαθιά αίσθηση του χιούμορ. Ακόμα κι όταν νευρίαζε, όταν τσακωνόταν, δεν άφηνε ποτέ τη γενναιοδωρία του, δεν κράταγε ποτέ κακία. Τα περίφημα γλέντια του, ιδιόμορφα και ξεχωριστά, ήταν καλύτερα και από το πιο επαγγελματικό μαγαζί. Αληθινά, σταράτα, βγάζαν πόνο αλλά και αισιοδοξία, μας γεμίζαν όλους.

Ο Τάκης, όπως είπε κι ο αδελφός του Γιάννης, δεν ήταν με το δήθεν. Ό,τι πίστευε στο έλεγε. Χωρίς όμως να σε πληγώνει. Παρότι κάποιοι λίγοι τον πληγώνανε χωρίς να του το λένε.

Δεν ήταν με το πρότυπο της καριέρας, της γραβάτας, του επαγγελματία δικηγόρου. Παρότι είχε γνώση και ταλέντο γι' αυτή τη δουλειά, την πρόσφερε σχεδόν ολόψυχα στην οργάνωση και στο κίνημα. Δεν έκανε λεφτά, ενώ θα μπορούσε από τη δουλειά του. Και στιγμάτιζε με τον τρόπο του όσους, πολλούς από το σινάφι του, αξιοποιούσαν το πολιτικό παρελθόν τους και το ίδιο το κίνημα για το επάγγελμα και όχι το αντίστροφο (να βάλουν δηλ. το επάγγελμα στην υπηρεσία του κινήματος, όπως ο ίδιος έκανε).

Ο Τάκης βοήθησε αφάνταστα στη συγκρότηση της Οργάνωσης Αθήνας. Ξεχώριζε η πολύχρονη συμβολή του στη συλλογικότητα, έδινε μάχη ενάντια στην υποτίμηση της οργανωτικής δουλειάς στο όνομα των σχημάτων, ή της δουλειάς στο κίνημα γενικώς, χωρίς τα αναγκαία ιδεολογικά, πολιτικά και οργανωτικά αποκρυσταλλώματα. Αναλάμβανε πάντα και ήθελε, τις πιο δύσκολες οργανωτικές αποστολές, εκεί που δεν πηγαίναν οι άλλοι.

Ήταν πάντα παρών. Ακόμα και στις πιο δύσκολες στιγμές της αρρώστιας, δεν έλειπε. Πέντε χρόνια στο Γραφείο Αθήνας να είχε λείψει 2-3 φορές απ τις συνεδριάσεις, κι αυτό μόνο όταν ήταν στο νοσοκομείο για τα χειρουργεία, ή μετά στις πρώτες μεταχειρουργικές μέρες. Εγώ έλειπα, αυτός ποτέ.

Έλεγε θαρρετά τη γνώμη του. Πάντα το κριτήριό του ήταν μέσα, σχεδόν αλάνθαστο. Στις δύσκολες αποφάσεις, ξέρετε, εκεί που η επιλογή ήταν 50-50, η θέση του Τάκη, ο τόνος της φωνής του, η ματιά του,

σου έδειχνε πού πρέπει να γείρουν τα πράγματα. Σεβόταν όμως τις συλλογικές αποφάσεις, τις υπηρετούσε μέχρι τέλους, ακόμα και όταν διαφωνούσε. Δεν γούσταρε ομαδοποιήσεις και φράξιες, ούτε παραγοντισμούς. Ήταν ουσιαστικός χωρίς να είναι θορυβώδης.

Κρίσιμες ήταν οι γνώμες του και η συμβολή του στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Επέμενε σταθερά στη γραμμή του πολιτικού πόλου της αντικαπιταλιστικής και επαναστατικής αριστεράς και υποστήριζε σθεναρά την ανάγκη να ξεπεραστεί και ο κινηματισμός ή απομονωτισμός/σεχταρισμός, αλλά και η προσκόλληση – δορυφοροποίηση γύρω από τη ρεφορμιστική και διαχειριστική αριστερά, σε όλες τις εκδοχές της.

Όταν διαφώνησε δημόσια, σε μια Συνδιάσκεψη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, με την επιμονή του σε ένα σημείο της πολιτικής απόφασης ώστε να μην προκύπτει διγλωσσία στη διατύπωση για τον πόλο και «παράθυρο» στο γενικώς αριστερό μέτωπο (χωρίς την αναγκαία αντικαπιταλιστική σφραγίδα), αποδείχτηκε σωστή κατά βάση η ανησυχία του. Του έγινε μάλιστα και μια μικρή κριτική τότε. Την παραδέχτηκε. Και έγινε ο πιο ΑΝΤΑΡΣΥΟΣ στο ΝΑΡ και ο πιο ΝΑΡίτης στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Ειδικά στην πιο κρίσιμη φάση της. Έδωσε απλόχερα πολλές εργατώρες και τον εκτιμήσαν οι πάντες.

Πάντα αποφασιστικός, αλλά και συνθετικός, άφηνε χώρο για τους άλλους, έδινε χώρο σε όλα τα μέλη της ΟΒ, παραδεχόταν το λάθος του.

Είπαμε όμως πολλά λόγια. Δεν θα τά 'θελε ίσως κι ο Τάκης τόσα πολλά. Θέλω να προσθέσω όμως ακόμα 2-3 πλευρές που ίσως δεν είναι ευρύτερα γνωστές:

-Η τεράστια εντύπωση που έκανε στους γιατρούς και στους νοσηλευτές ως ασθενής και άνθρωπος. Με το θάρρος του, το χιούμορ, την καλοσύνη του. Μετά το χειρουργείο τους έβγαλε έξω και γλεντήσανε. “Όπως και να πάνε τα πράγματα, το γλέντι – γλέντι”, τους είπε.

-Τον αγαπούσε και τον αγαπάει η νεολαία, όλοι οι σ/φοι της νΚΑ και οι αγωνιστές των ΕΑΑΚ και της Attack. Είναι κι αυτό ένα κριτήριο.

-Ήταν πάντα δυνατός. Έδειχνε ότι θα νικάγε και την ασθένεια. Όρθιος μέχρι το τέλος. Και ίσως τον νίκησε τον καρκίνο με το γλέντι, την αισιοδοξία, το παράδειγμα, τη συμμετοχή του στην οργανωμένη ζωή.

-Αυτή τη ζωή, την επαναστατική στάση μέσα στην ιστορική κίνηση, κι όχι το απλό, τυπικό πέρασμα από μια ζωή χωρίς νόημα και σκοπό (οι άνθρωποι ανακαλύψαν την απληστία για να μείνουν για πάντα νεκροί, είχε πει ο Λειβαδίτης) **θα του το ανταποδώσει η οργάνωση.**

Να σηκώσουμε όλοι το μερίδιο του Τάκη, υπερβαίνοντας τις ανεπάρκειές μας και συμβάλλοντας μαζί με εκατοντάδες και χιλιάδες εργάτες για το νέο κομμουνιστικό φορέα. Το αξίζει και, ποιος ξέρει; Ίσως να γελάει ευχαριστημένος όταν το δει από εκεί που βρίσκεται. Κι έτσι μόνο δεν θα μας λείπει!